

Vaknade som vanligt till nyheterna, men en timma tidigare. Nu skulle jag minsann inte missa. Sekunderna senare rusade Inger upp och trodde att vi skulle till Arlanda. Jag hade nämligen även ställt familjens alla mobiler på larmning, så det lät som Rhapsody in Rock fast något tystare. Precis likadant som när vi skall ut och resa. Jag får bara inte missa. För säkerhets skull hade jag även hoppat i bingen tidigt kvällen innan. Nu gällde det att vara alert.

Det var ju första onsdagen i månaden och därmed inbokat möte med vulkaner vid Brostugan. Förra gången trackade ju jag de som motsvarande kväll stack till Sigtuna i stället. Och som om inte det var nog. Jag missade själv Röda Kaféet torsdagen därpå. Ve' och fasa, så nu gällde det. För att vara riktigt på den säkra sidan så gjorde jag 600-mils servicen på nya hojen dagen innan. Inga chansningar här inte. Allt måste klaffa.

Onsdagen segade sig fram på jobbet. Ingen rolig läsning på forumet, förutom att styrelsen tydligen har börjat röra på sig. Inte ens en liten blänkare om Brostugan. Bra tänkte mitt elaka inre. Då är det säkert många som missar, och jag få möjlighet att ösa på.

För att undvika rusningstrafiken på Kymplingelänken, så åkte jag direkt från jobbet i Kista över Haga Norra och Solna, för att sedan i lugn och ro vara först på plats vid Brostugan. Redan halv sex. När jag anlände var det bara killarna som senare skulle servera grillad med bröd där. Så här långt gick allt enligt planerna. Men för att inte väcka uppmärksamhet och verka alltför angelägen, så tog jag mig en promenad ut på bryggan och tittade på

Jag gick så småningom in på det knarrande golvet i kaféstugan, tog mig en kanelbulle och skulle hålla upp en kopp kaffe, när jag åter igen blev påmind om min tidiga ankomst. "Kaffet är strax klart", sa den gamla men mycket vänliga damen. Vad gjorde väl det, för vad är bättre och godare än nybryggt kaffe och kanelbulle?

Väl på plats i högsätet så började det ramla in kompisar. Av någon anledning som jag ännu inte riktigt förstått, så dyker det numera alltid upp en söt liten mörkhårig Honda samtidigt som Roffe. Att jag igår fick reda på av den söta lilla Hondan att hon har en MC-änkling hemma var väl bara en tillfällighet. Bordet fylldes snabbt och fler bord och stolar måste fram. Det var inte utan att jag började bli orolig. Tänk om alla kommer. Jag började smida på nya planer. Fiskade lite i viken, men fick inget napp. Nu dök helt plötsligt Jakobsberg upp. Dom som brukar åka till Sigtuna. Kvällen började se mörk ut. Men ännu saknades Grasse. Bravo! Grasse skulle rädda min kväll. Han hade minsann varit spydig och trackat mig för att jag råkade missa Röda Kafét. Nu såg jag chansen att ge igen. Tiden gick, och varje gång Baxon såg en Kawa genom buskaget, hajade jag till. Bara inte Grasse, tänkte jag. Han måste rädda kvällen.

Så kom då äntligen stunden då Södergänget började titta på klockan. Färjan går ju bara varje halv timme. Den söta lilla Hondan drog först. Därefter gjorde fler och fler sig i ordning. Ännu ingen Grasse. Flera åkte. Kvällen såg ut att vara räddad. Jag hade låst upp min cykel och satt nyckeln i tändningslåset när jag hör något bakom mig, eller rättare sagt framför. För där stod helt plötsligt Grasse i halvmörkret demonstrativt parkad framför oss andra, liksom för att riktigt tydligt markera att här-är-jag. Där försvann sista inspirationen ut bakom den nedgående solen.

Jag hade alltså varit så upptagen av mina kompositionstankar att jag nästan helt missat vad som avhandlats under kvällen. Många hade ju varit där. Jag kom bara ihåg lösryckta fragment som: "Åland trevligt ...Styrelsen....nästa år igen....Höst möte....Styrelsen.....tid och plats meddelas senare....Gränsö.....S.....bra debattinlägg.....Styrelsen.....annan körstil....tidning....S.....indraget körkort.....mm"

Vi hade alltså, trots avsaknad av både RA och DA, haft en genomtrevlig kväll. Och för att travestera på Robert Wells härom veckan så är frågan bara. Va' f-n skall jag skriva om nu då?

Stellan